

AŽ
SE

— DĚDICTVÍ HAVRANÍHO BRATRSTVA —

SPUSTÍ
DĚŠŤ

KATE STEWART

PŘELOŽILA JANA MILOTOVÁ

AŽ

SE

SPUSTÍ

DĚŠŤ

Copyright © 2023 by Kate Stewart

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Q Design, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6590-4 (pdf)

AŽ

SE

— DĚDICTVÍ HAVRANÍHO BRATRSTVA —

SPUSTÍ

DĚŠŤ

KATE STEWART

přeložila Jana Mílotová

Milí čtenáři,

ráda bych vás upozornila, že pokud jste si ještě nepřečetli všechny *TRÍ* knihy z této série, měli byste to hned udělat. Kniha totiž vypráví příběh, který navazuje na předchozí události, a odkazuje k několika tématům týkajícím se celého děje. Pokud jste si nepřečetli předchozí díl – *Vysněný cíl*, který je předlohou série Havraního bratrstva, je možné, že něčemu nebudete rozumět.

Ačkoli je kniha zasazena převážně do období Hejna havranů, doporučuji vám, abyste si přečetli všechny tři předchozí díly, než se pustíte do tohoto.

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM:

Černý mrak, který se stahoval nad poslední kapitolou předchozího dílu, vrhá stín i na další události. Mnoho zvratů, které vyplývají z textu nebo jsou v něm přímo zmíněny, může být pro některé čtenáře spouštěčem negativních pocitů nebo je může rozrušit. Přesto jsem se je v něm rozhodla ponechat, abych plně vystihla, s čím náš havran musí zápasit – obzvláště pokud jde o to, s čím se musí porvat Dominik King. Jakýkoli současný hrdina by byl nucen nést mnohem větší zátěž, než na jakou je

připraven. Jean Dominik King se s ní vypořádal jen díky tomu nejlepšímu důvodu – lásce.

Doufám, že až se dáte do čtení, procítíte události celé této knihy stejně jako já, když jsem ji psala.

S láskou, XO, Kate

Seznam písní pro AŽ SE SPUSTÍ DÉŠŤ (PRINCOVO DĚDICTVÍ) najdete na Spotify.

Hrdinům, jež tak zoufale potřebujeme.
Nechť vystoupí z úkrytu, ať jsou kdekoli.

PŘEDMLUVA

Intuice pro mě není něco, co jsem dostal do vínku tak jako ostatní – dar, který vám ve chvílích potřeby určí správný směr. Nic takového jsem nikdy nezažil. Mne intuice celý život pohání vpřed a ještě nikdy mě nezklamala.

Ani jednou.

Tak jak je možné, že jsem se dostal sem?

Jak jsem se kurva dostal sem?

„Je to muž s příliš mnoha tajemstvími
a nemá, s kým by se o ně podělil.“
– Cecílie, *Hejno havranů*

KAPITOLA PRVNÍ

Právě utahuju poslední šroub, když zaslechnu zavrčení Seanova motoru. Jeho hlasité burácení a praskání štěrků na příjezdové cestě mě rozptýlí od zvuku, který se mi posledních dvanáct pitomých hodin opakuje v hlavě.

Už by mě neměly překvapovat – činy nechutných mužů žíznicích po moci, kteří mají tak velký vliv, že se nakonec začnou nudit. Jakmile k tomu dojde, pokusí se pokořit svoje limity, aby zjistili, kolik jim toho projde. A že jim toho projde hodně. Jejich nejzvrhlejší představy jim najednou nepřipadají vůbec nereálné a začnou je uskutečňovat. Většina se pak pustí do vykořisťování slabých a bezbranných.

Takže ne, nemělo by mě to překvapovat – a že se o to hodně snažím. Přesto v sobě nedokážu najít sílu, abych je dokázal ignorovat. Nevznáším sice modlitby k nebesům, ale poslední dobou každý zatracený den žadoním o to, abych už nic necítil.

Uleví se mi, že sem dorazil Sean, aby mě trochu rozptýlil. Pohlédnu na něj přes kapotu mazdy, na které pracuju od chvíle, co jsem se vzdal naděje na spánek. Vydá se ke mně s uvolněným postojem, který mu můžu jen závidět. Na tváři se mu skví samolibý úsměv.

„Už jsi ji zprovoznil?“

Stupidní otázka.

„Není to stupidní otázka,“ namítne, odhodí na zem cigaretu a zašlápne ji podpatkem boty. „Kdyby se ti podařilo něco tak nemožného, řekl bych, že umíš zázraky.“

Vyháknou vzpěru kapoty a spustím ji dolů, zatímco Sean si sedne za volant a čeká, až mu odpovím. Obejdu auto a zastavím se u něj. Sedí na potrhane sedačce z umělé kůže a jednu botu má postavenou na podlaze servisu. Z džínů vytáhnou hadr a otřu si prsty, zatímco Sean otočí klíčem v zapalování a veterán okamžitě ožije. Zazubí se a vzhledne ke mně. „Kdybys lidem trochu míň naháněl strach a dalo se s tebou víc bavit, byl by z tebe celkem dobrý mechanik.“

Obrátím oči v sloup a on pokračuje.

„To má být všechno? Tři nebo čtyři věty a žádná reakce?“ zavtipkuje, vypne motor, vyleze z auta a zabouchne za sebou dveře. „V tom případě беру zpátky, co jsem teď řekl.“ Pozorně si mě prohlédne. „Kdes včera byl?“

Pokrčím rameny. „Byl jsem se projet.“

„Jo? A viděls někoho?“

Zakroutím hlavou.

„Samota ti moc neprospívá. Víš, že bydlím jen pár metrů od tebe?“

„Neměl jsem náladu mluvit.“

„Jasně. Batolata se chovají stejně, když je něco naštve.“

Neunikne mu řeč mého těla a povzdychne si. „Dneska z tebe nic nevydoluju, co?“ Podrážděně zakroutí hlavou.

Sean si myslí, že chce znát moje myšlenky. Což je taky důvodem tohoto výjimečného napětí mezi námi dvěma. Chce, abych mu všechno vykvákal, aby to mohl rozebrat, protože si myslí, že mi dokáže pomoci. Jelikož ho ale moc dobře znám, vím, že kdybych mu prozradil všechna tajemství, která střezím, úplně by ho rozerval a byl by na tom stejně jako teď já.

Prozatím – dokud si nebudu moct vyběít frustraci na těch, kteří jsou za moje současné pocity zodpovědní, musím zůstat v pekelném vězení vlastní mysli.

Prozatím.

Ale brzy...

„Co, kámo? Co?“ zeptá se Sean. Cítí, jak se vzpírám obojku, který se mi den po dni stále pevněji utahuje kolem krku. Vytáhne další cigaretu. „No tak, kámo. Vyklop aspoň *něco*.“

Zacvakání jeho zapalovače mě trochu uklidní. Známý zvuk mi připomene, že na tomhle světě nejsem sám a nikdy jsem ani nebyl.

„Asi si myslíš, že to v sobě všechno dokážeš nádherně udusit, Dome, ale už to začíná prosakovat na povrch. Jako by tohle,“ ukáže na nás oba, „nebylo už tak dost těžké. Když budeš držet důležité věci pod pokličkou už *teď*, nezvládneme to, co přijde.“

Neobtěžuju se nijak hájit, jelikož celá tahle *situace* je nezvladatelná.

Před Seanem téměř nikdy nic netajím, ale zatím před ním nemůžu utrousit jediné slůvko. Jestli to udělám, neubrání se zvědavosti. Bude chtít vidět to co já. A jakmile k tomu dojde, spustí se reakce, kterou už *nikdo* nebude moct zastavit.

Sean postrádá potřebnou sebekontrolu, aby se v téhle záležitosti dokázal držet zpět. Na druhou stranu den po dni stále hůř zvládám nápor, který jsem nucený vydržet. Což můj bratr ještě pořád nepochopil. Pokaždé, když mi Tobiáš zakáže cokoli udělat, zklame nás... je – všechny.

Kdysi jsem byl pyšný na to, že dokážu dosáhnout všeho, po čem toužím. Teď mi to ale připadá jako nějaká kletba. Jako tlak, kterého se už nikdy nezbavím.

Prostě to budu muset ještě nějakou dobu vydržet. Ještě chvíli. Pak všem ukážu, co jsem v sobě potlačoval posledních pár měsíců od chvíle, kdy jsem si začal sepisovat seznam budoucích cílů.

Seznam, který je každým dnem delší. Přišel jsem totiž na to, jak získat přístup k tajemstvím skrytým za zástěnou vybělených zubů a falešných patriotických činů. Za zástěnou životů, které byly stvořeny, jen aby zdánlivě splňovaly stále prchavější americký sen. Tím jsem se ovšem stal svědkem koníčků a kratochvílí nefalšovaných netvorů.

Důkazy, které shromažďuju proti současným potentátům, by náš křehký ekosystém zničily za necelý den. Hlavou se mi honí plány, které jsou ekvivalentem zkázy způsobené deseti atomovými bombami. Ale nesmím o nich ani ceknout.

Prozatím.

„Máš hlad?“ zeptá se Sean, kterému konečně došlo, že ze mě nic nevydoluje.

Jedl jsem vůbec něco? Mám hlad?

„Kurva, kámo, chci po tobě dvě slova. Dej mi dvě slova, nebo tě tady nebudu moct takhle nechat.“ Vydechne oblak cigaretového kouře. „Výloženě z tebe číší touha po krvi.“

Polknu odpověď a uzavřu se před jeho neochvějnou dotěrností. V současné situaci bez pomoci bratra nesvedu vůbec nic.

Sean stočí pohled k plastovým hodinám, které visí na zdi nad mým ramenem, a vnese do mého vnitřního boje špetku naděje. „Nechme to na jindy. Když odsud hned nevypadnu, přijdu pozdě.“

Plán. Máme plán.

Jeho poslední část spočíná dnes, Seanovým návratem do Horner Techu. Jakmile budeme připravení, nic a nikdo mi nezabrání v tom, abych převrátil Romanův přeleštěný stůl a všem ukázal, jaká špína leží pod ním. Jako by mi Sean četl myšlenky. Schová klíče do dlaně a lehce se odstrčí od auta. Už se dá na odchod, když si znenadání začnu přát, aby se mnou zůstal ještě trochu déle. Když už ne z jiného důvodu, tak jen aby mě dál rozptyloval. Já ale přece nikdy společnost nepotřebuju. Aspoň

tomu doteď vždycky tak bývalo. Teď ale potřebuju... něco. „Co plán?“

„To jsou dvě slova,“ opáčí suše se zamyšleným výrazem v očích. Nechce mě tu nechat samotného s vlastními myšlenkami. Ani já si nejsem jistý, jak dlouho ještě vydržím čekat. „Potřebuju ještě aspoň dvě další, Dome.“

„Jsi připravený?“

„Záleží na tom?“ zeptá se a pročísne si vlasy. „Nastal čas se-
hrát svoji roli. Za chvíli se potkáme doma.“

KAPITOLA DRUHÁ

Z reproduktoru na parapetu se line dunění basové kytary a snáší se dolů na zahradu našeho nového domu, kde právě postává asi dvacet nejvěrnějších. Vytukám na klávesnici svoje heslo a doufám, že mám ještě aspoň hodinu, než mě zavolají dolů a budu se k nim muset přidat. Nemám vůbec náladu na to, abych se s někým bavil. Jakmile mi na jednorázový telefon přijde odpověď na zprávu, kterou jsem před pár hodinami poslal ze servisu, rychle odpovím. Každým dnem si s nimi dává čím dál víc načas.

Máš se dobře?

B: Co myslíš tím „dobře“?

Zazubím se jeho odpovědi, což se mi ještě nestalo. Úsměv mi ale zmizí ze rtů stejně rychle, jako se objevil.

Až na to přijdu, Velký B, dám ti vědět. Právě sestavuju seznam.

B: Kontroluješ ho pořádně?

Jo, jsem úplný Ježíšek. Všichni na seznamu dostanou uhlí. Kdy to spolu probereme?

B: Nic nepodnikej.

Přeložím si to jako *ještě jsi pořád na vodítku*.

Jak jsem řekl, musíme to spolu už sakra probrat. Dát řeč. Je to důležité.

B: Měj trpělivost.

Ta už mi došla. Žádnou nemám.

B: Tos neměl nikdy. Teď přijet nemůžu.

Nemůžeš, nebo nechceš?

B: Musíte na mě počkat.

Netušíš, o co žádáš.

B: Já nežádám.

„Zkurvenej kretén,“ ucedím a praštím jednorázovým telefonem o stůl. Obrazovka počítače na mě zamrká v očekávání, že zadám další příkaz, ale já se rozhodnu vyhnout se té králiči noře, do které jsem se před chvílí ponořil. Po krátkém oddychu nad běžnou a poměrně duchaprázdnu prací se zpoza dveří ozve zavolání. Pak dveře od méjí ložnice rozrazí Tyler.

„Jen si posluž, klidně pojď dál,“ vyštěknu. I když jsme oba dospělí, ambiciózní plány na dalších několik měsíců nás přinutily se dočasně sestěhovat. Čehož teď hořce lituju. Jednak

kvůli sešlostem v přízemí, za které vděčím Seanovi, a potom kvůli tomu, jak mě oba neustále ruší už od chvíle, co jsme se sem nastěhovali.

„Jsem si celkem jistý, že tohle budeš chtít slyšet,“ odpoví Tyler. „Máme společnost...“

„Už jsem si všiml,“ trhnu bradou k reproduktoru, který na plné pecky přehrává můj playlist v marné snaze danou společnost přehlušit.

„To nemyslím,“ odpoví a opře se o rám dveří.

Odstrčím kolečkovou židli od stolu, popadnu krabičku s hulením a začnu z ní vyndávat věci. „Vážně? Tak co?“

Tyler popojde dál a zastaví se přímo u mě. Jeho neochota pokračovat je dost výmluvná. Nakonec ale se zaváháním spustí: „Poslyš, kámo, ať už ti poslední dobou běží hlavou cokoli –“

„Tohle už jsem dneska jednou slyšel,“ přeruším ho a vytáhnu z krabice papírek na brko.

„Myslím, že nejsi v tom správném rozpoložení, abych ti to prozradil.“

„Tak proč jsi sem lezl?“ Pokusím se neztratit trpělivost a rozbálím papírek. „Ven s tím. Já to zvládnou.“

„Nezvládneš, a dokud nevybalíš, co celou dobu držíš pod pokličkou, nemůžeme ti s tím pomoci.“

„Už jsem o tom poslal zprávu do Francie,“ prozradím mu, aby mě přestal vyslýchat. Ví, že jestli jsem s tím šel za svým bratrem, sám mi s tím pomoci nemůže. Okamžitě to pochopí a změní téma.

„Sean si z továrny přivedl novou kolegyni.“

„To mu přeju,“ rozdrobím sušenou travu na připravený papírek. „Blondýnu, nebo –“

„*Cecilii*,“ přeruší mě. Během několika dalších napjatých vteřin se snaží vyhodnotit moji reakci. Přestože se mi do krve vyplaví adrenalin, ukočírnu výraz a začnu zase ťukat do klávesnice. Tyler pokračuje: „Takže to můžeme vyřídit dvěma různými

způsoby. Buď se na ni půjdu podívat já, nebo ty. Každopádně nám dost komplikuje situaci.“

Okamžitě se přihlásím k jejímu e-mailu a prohlížím si poslední, který jí včera ráno poslal Roman. Stojí v něm všechno od jeho kódu od brány až po rozvrh domácího personálu. Cecilie získala plný přístup naprosto ke všemu.

K Romanovu sídlu vede soukromá cesta. Brána ho sice chrání jen zepředu, ale ze všeho nejvíc připomíná pevnost. Hlavním důvodem je to, že na pozemku, který dům obklopuje, nechal vykácet stromy. Kdyby se někdo pokusil dostat dovnitř, ihned by byl vidět na strategicky rozmístěných kamerách. Zvláštní hříčkou osudu nám patří přilehlý pozemek, takže jsme získali přístup na zahradu za sídlem. Dům se ale nachází moc daleko od jakéhokoli obstojného úkrytu, abychom se dostali dovnitř, aniž by se o tom Roman dozvěděl. Jakýkoli pokus nasadit do sídla štěnice by představoval riziko, jaké rozhodně nejsme ochotní podstoupit.

Vůbec nepochybuju o tom, že přesně to měl náš nepřítel v úmyslu.

Přestože jsme mu do domu původně chtěli propašovat odposlech, vzdali jsme to, hned jak ho dostavěl. Důvod je prostý – Roman tam přespává jen zřídkakdy. Možná tam nespál nikdy. Právě teď bydlí v kondominiu v Charlotte. Do něj i do korporátních kanceláří Horner Techu se nám štěnice nasadit podařilo. Od té doby jsou nám ale celkem k ničemu a jediné, co nám umožnily, bylo vypozerovat Romanův denní program a to, kde se zrovna nachází. Usnadnili jsme tím život ptákům, jejichž úkolem je ho neustále sledovat. Jeden z nich teď dokonce pracuje v centrále.

„Myslel jsem, že jsme na ni nasadili ptáky,“ řekne Tyler.

„Osobně na ni dohlížím od chvíle, co jsem dorazil domů. Tou dobou jsme plánovali útok na Romana. Proto nás stará hlídka neupozornila na to, že si včera sbalila a jela sem. *Kurva*.“

„Věděl o tom i Tobíasš?“

„O tom, že jsem na ni měl dohlížet já?“ Pohlédnu na něj.
„Proč? Myslíš, že by proti tomu něco měl?“

„Jen kdybys to zkurvil a něco zanedbal. Což jsi právě teď udělal,“ ucedí a zkrří ruce na prsou. „Tobě přece nikdy *nic* neunikne, Dome, tak co nebo kdo tě tak rozptýlil?“

Netvoři. Hluk. Králičí nora, kterou jsem objevil a vrhl se do ní po hlavě. Ta, co mě od té doby pronásleduje a nechce mě nechat být.

„V Triple Falls nebyla celých osm let a Roman tady ani nebydlí,“ přijdu s nanicovatou výmluvou. „Nenapadlo mě, že se to v dohledné době změní. Krom toho, kdy jsi ji naposledy viděl ty, *Robocope*?“

„Fajn, přestaňme se vzájemně obviňovat a pojďme si dělat hlavu s osmnáctiletou časovanou bombou, co nám teď stojí na dvorku.“ Pozorně si mě prohlédne. „Nebo bych se spíš měl bát té, co teď sedí přede mnou?“

Ignoruju ho a místo toho si začnu pročítat Romanovu nabídku, kterou učinil své znovunalezené dceři. Zaměřím se na detaily. Jakmile skončím, opřu se a pokračuju v rolování jointa. V hlavě mi víří několik hypotéz. Po chvilce se mě Tyler začne vyptávat: „Co tu vůbec dělá?“

„Roman jí zaplatí za vysokou a jako třešničku na dortu přihodí její dědictví. Pod podmínkou, že bude pracovat v továrně... celý zkurvený rok.“

„Ježíšikriste, Dome. Musíš zase zavolat do Francie.“

Pořád jsem na sebe naštvaný za to, jak jsem to zvorál. Odmítavě zakroutím hlavou. „Teď zrovna pro nás Tobíasš nic neudělá.“

„Myslím, že tohle by vědět chtěl. Mění to celou situaci.“

„Nemění to vůbec nic,“ odseknu mu. „Všechno půjde tak, jak jsme plánovali.“ Protože jestli ne, už to moc dlouho nevydržím. „Nic to nemění,“ zopakuju a uvědomím si, že to říkám jiným tónem. Zní dost jako příkaz – které Tyler po svojí několikaleté

kariéře v armádě neslýchá moc rád. Sebere veškerou trpělivost, aby se ze mě pokusil vydolovat, co stojí za mým pasivním přístupem. Zaujme varovný postoj.

„Dome –“

„Pamatuješ, jak ses vrátil ze svojí jediné mise v zahraničí,“ pevně sroluju brko, „a nechtěls o tom mluvit?“ Zalepím papírek a neobtěžuju se na Tylera podívat. „Tohle je pro mě to samé.“

„To je to tak zlé?“

„Ještě horší,“ polknu a setru ze stolu zbytky trávy. „Nemůžeme k tomu přistupovat, jako bychom byli ve válce.“

„Ježíši, kámo, to přece chápu. Ale taky nesmíme –“

„Musíme. Necekni před *ani jedním* z nich jediné slovo. Sean by to psychicky nezvládl a můj bratr je příliš vytížený hrou, kterou hraje v zahraničí. Když mu o tom řekneme, bude v myšlenkách *tady*, což nesmíme dopustit. Teď na to není vhodná chvíle.“ Odmlčím se pro efekt, což Tylerovi neunikne. „Je to jen na nás. Musíš mi věřit.“

Tyler nad tím celou minutu přemýšlí, ale nakonec se mnou souhlasí. „Tak dobře. Prozatím.“

Zpražím ho pohledem, abych se ujistil, že mu to došlo.

„Tohle nedělej,“ zakrouť hlavou. „Nemám zapotřebí, abys o mně pochyboval.“

„Tak mě k tomu nenuť.“

„Copak jsi k tomu měl někdy důvod?“ vyštěkne na mě a spustí ruce k bokům. „Teď hlavně musíme vymyslet, co uděláme. Myslím, že by ses s ní neměl setkat. Ale vsadím se, že mě neposlechneš.“

„Jaká je?“

„Za dvě vteřiny jsem zjistil jen to, že je zvědavá, nevinná, všímavá a fakt *hrozně* hezká.“

Zamyslím se nad několika různými scénáři, včetně Seanova současného plánu mísit práci s vlastním potěšením. Zmocní se mě vztek.

„Před tím posledním bys měl varovat někoho jiného.“

„*Sean at' jde do háje,*“ zavrčí Tyler, „chápu, že to nikdo z nás nečekal, ale žádný další plán nemáme... ježíšikriste. Fajn,“ hlasitě vydechne, „ještě trochu zapátrám, abych zjistil, proč Roman podplatil vlastní dceru, aby se mu vrátila zpátky do života. Nedává mi smysl nic jiného než to, že se s ní možná konečně snaží navázat vztah...“

„Právě odmaturovala,“ zamyslím se nahlas. „Roman šel na slavnostní ukončení.“

„Vážně?“

„Tehdy mi na tom nepřišlo nic divného. Ale možná mělo,“ přiznám.

„Mně o tom jako obvykle nikdo nic kurva neřekl,“ vyštěkne na mě našťavaně. „Dome, měls –“

„Nemusíš mi připomínat popis mojí práce,“ ucedím. „Uvědomuju si, co by nás to stálo, kdybych cokoli poslal, ale ujišťuju tě, že všechno dobře dopadne. O to se postarám.“

„A co hodláš dělat v *tomhle případě?*“

„To teprve vymyslím.“

„Víš jistě, že nechceš ještě jednou zavolat do Francie?“

A riskovat život bratra, který tam právě hraje ruskou ruletu s francouzským šmejdem, který má stvořitelský komplex?

To fakt ne. Pozici, kterou teď zastávám, jsem si vybudoval a zasloužím si ji. To já tady rozhoduju, což oba víme. Stačí mu jediný pohled na můj výraz a už ví, jak jsem se rozhodl.

„Dělej, jak myslíš. Já se o ní pokusím ještě něco zjistit.“ Pomalu přikývnu a Tyler zmizí za dveřmi. Když jimi za sebou hlasitě bouchne, je mi jasné, že se mnou tak docela nesouhlasí.

Postavím se, zapálím si brko a dojdou k žaluziím. Nadzvednu je a u našeho plotu si všimnu Cecílie. Stojí ke mně zády a dopadá na ni světlo zapadajícího slunce, které lemuje její postavu. Potáhnu z brka a sleduju, jak si prohlíží okolí a hřebeny hor. Za malý moment k ní přistoupí Tyler. Když se k němu otočí,

spustím žaluzii místo toho, abych se na ni poprvé pořádně podíval.

Nemá to smysl. Nemůžu a nebudu se zaobírat krásou jakékoli komplikace, která ohrožuje naše plány. Pracovali jsme příliš usilovně a čekali příliš dlouho na všechny ty dny, týdny a měsíce, které teď leží před námi. Nezměníme naše plány kvůli ničemu ani nikomu, natož kvůli pubertální dceři Romana Hornera.

Navzdory tomu, co se říká, ne všichni ptáci jsou přitahováni lesklými a točícími se věcmi.

KAPITOLA TŘETÍ

Vykouřím celé brko a uklidním se dost na to, abych se mohl postavit tváří v tvář tomu, co jsem zvorál. Pro případ, že by to Tobíáš kontroloval, vytvořím zprávu o situaci jménem ptáka, který na ni dohlíží už několik let. Odůvodním si to tím, že jediné tak zařídím, aby se můj bratr mohl soustředit jen na skutečně důležité věci. Jakmile zprávu odešlu, musím ze sebe setřást pocit viny, který se mě zmocnil. Nakonec se odstrčím od stolu a vydám se dolů. V půli cesty mě zastaví Jeremy, který stoupá po schodech s jednou ze svých holek za zády.

„Doufám, že si vlezete k Seanovi, pitomče,“ varuju ho. Opile se na mě usměje a rychle kolem mě provede svůj dnešní úlovek. Ignoruju upřený pohled, který mi holka věnuje, zatímco kolem mě prochází. Včetně dalších, co k sobě přitáhnou na cestě obývánkem k posuvným skleněným dveřím.

Okamžitě mě ohluší zvuk baskytary a obklopí vůně kouře linoucí se z davu, který jsem kdysi znal – lidí, se kterými jsem vyrostl a kteří jsou mi teď skoro úplně cizí. Věnují mi jediný pohled, zamumlají pár pozdravů a pak se odmlčí. Jsem za to vděčný. Sice by mi mělo vadit, že je naplňuju nejistotou, ale ve skutečnosti je mi to tak příjemnější.

Když jsem se vrátil domů z MIT, musel jsem si mezi některými z potetovaných vybojovat pozici. Každé léto jsem sice trávil doma, ale jinak jsem byl pryč celé čtyři roky. Ukázat všem, kdo tady velí, trvalo pouhých několik dní, protože přesně tak jsem to chtěl. Nemělo to nic společného s přeměřováním sil. Ti ptáci jen stáli v cestě tomu, co je důležité. Což mě přivádí k současnému dilematu – a současné překážce. Rozhlédnu se po zahradě. Pár hlav se po mně ohlédne a pár těl se pohne, ale nakonec vetřelkyni spatřím přímo vedle Seana. Stojí vedle sebe v důvěrné vzdálenosti.

Jako by *cítla*, že na ni volám, otočí hlavu a naše pohledy se střetnou. Jakmile se to stane, zmocní se mě zvláštní předtucha – šepot, který se mi vetře do podvědomí. Setřesu ho ze sebe, dojdu přímo k ní a nacpu se do jejího osobního prostoru. Odmítám se zdržovat zbytečnými řečičkami. Seanův pokus se do toho vložit mě neodradí od mojí mise jí ukázat, co přesně si o ní myslím. Ještě než stihne cokoli říct, už ví, jak to mezi námi bude.

Následně se mezi námi odehraje krátká slovní přestřelka, ve které je mým jediným cílem ji ztrapnit. Jasně jí ukážu, že ji nejen nikdo nezval, ale ani není vítaná. Jakmile to pochopí, podřídí se mi a opilým hlasem mi odsekne: „Jak chceš. Nemám problém odsud vypadnout.“

Otočím se, abych se vrátil zpátky dovnitř, ale ona mě popadne za předloktí a pokusí se mě zastavit. Její nevíтанý dotek jako by mi spálil kůži a já musím odolat nutkání vytrhnout ruku z jejího sevření. Prudce se k ní obrátím. Probodne mě vzpurnýma tmavomodrýma očima, které se tolik podobají očím mého úhlavního nepřítele. Dopije zbytek lahve a hodí mi ji přímo k nohám. „Ups.“

Upřeme na sebe nenávislný pohled a já si nikdy nebyl jistější svým posláním. Na druhou stranu je mi jí trochu líto, jelikož absolutně netuší, jak velkou hrozbu pro nás představuje.

Tylerův popis ji vystihuje jen částečně, jelikož vynechal něco naprosto zásadního.

Je až tragicky krásná.

Pokud její přítomnost jakýmkoli způsobem naruší být jen sebemenší část plánu, který se má odehrát v příštích několika měsících, nebudu mít sebemenší problém udělat, co bude třeba, a nadobro se jí zbavit.

Proběhne mi to hlavou zrovna ve chvíli, kdy končí se svojí tirádou. Je rozhodnutá mít poslední slovo. „Víš, mohls mě nejdřív normálně pozdravit. Místo toho ses mě rozhodl z večírku vykopnout. Mohl ses aspoň snažit být zdvořilý.“

„Ze zdvořilosti mě ještě nikdo nikdy neobvinil.“

„Nauč se zásady slušného chování, kreténe.“

Stisk jejích prstů na mém předloktí mě připravuje o poslední zbytky trpělivosti. Sean si toho okamžitě všimne, zakleje a rychle si ji přehodí přes rameno. Upře na mě dlouhý pohled, kterým se ze mě pokusí vydolovat omluvu. Místo toho jen z Romanovy dcery nespustím oči.

„Ty jsi fakt strašný kokot,“ pronese Cecílie přiopilým hlasem. Vzduch kolem nás naplní smích a trocha napětí se rozplyne. Přestože nic takového nemám v úmyslu, nemůžu si pomoci a musím se nepatrně usmát. Ale jen do chvíle, kdy pronese další větu: „Měl bys vědět, že nosím jen samé problémy... zeptej se svého bratra.“

Visí Seanovi z ramene a nespouští ze mě zrak. Sean ji rychle pronese posuvnými dveřmi, aby se nestala svědkem toho, jak hnusný dokážu být. Jakmile zmizí z dohledu, po boku se mi objeví Tyler a položí mi otázku, na kterou už teď oba známe odpověď. „Co si Sean kurva myslel?“

„Že smočí péro, a ještě nás přesvědčí, že nám tím prokazuje laskavost,“ ucedím a nespouštím oči z místa, kde mi zmizel z dohledu.

„A nikoho nenapadlo mu to vymluvit?“

„Napadlo,“ obrátím se na Tylera. „Jen nás neposlouchal.“

Tyler se nad tím zamyslí a já si vzpomenu na rozhovor, který se odehrál před burácejícím táborákem, když jsme byli teprve

v pubertě. Tu noc si všichni moc dobře pamatujeme – nebo bychom alespoň měli. Tehdy to totiž všechno začalo.

„Musíme vymyslet co nejjednodušší strategii,“ prohlásí Tobiáš a zamýšleně upře zrak na plameny.

„Co tím myslíš?“ zeptá se Tyler.

„Musíme na to jít chytře. Jediný způsob, jak porazit chlapa jako Roman, je hrát si na spícího obra,“ odpoví můj bratr tónem, který nás všechny přiměje se napřímit.

„Chceš do toho zapojit Helenu Trójskou,“ řeknu, protože mi okamžitě dojde, na co myslí, a vím, že nikomu z nás není tahle řecká báje cizí. Za což vdčíme paní Greenové a její každoroční lekci pro osmáky.

Legenda praví, že Helenu, ženu krále Meneláa z mykénské Sparty, svedl a unesl Paris, princ trójský. Helena s ním zůstala a zavedla tak podnět k desetileté válce. Nezmiňuju to kvůli milostnému příběhu, ale kvůli trójskému koni, kterého se Řekové rozhodli využít. Díky němu se jim po desetiletém neúspěšném obléhání podařilo do Tróje proniknout a pokořit ji. Ukryli se v obrovském koni, kterého Trójané považovali za oběť bohyni Athéně. Když použijeme stejnou taktiku, mohli bychom se k Romanovi dostat metodickými a promyšlenými kroky.

Už to ale nechci před nikým znovu omílat, takže místo dlouhého vysvětlování navrhnou svoje, méně komplikované řešení. „Připadá mi to jako zbytečná práce. Obzvláště, když problém můžeme snadno eliminovat.“

Můj bratr okamžitě zareaguje naprosto předvídatelným způsobem. Pozorně si mě prohlédne, a jakmile zváží, co jsem řekl, v očích se mu objeví strach. Skutečnost, že jsem to vyslovil nahlas, ho přinutí vzít na vědomí stránku mé osobnosti, kterou jsem mu už letmo ukázal, ale které se kvůli našemu bratrskému poutu bojí. Stránku, jejíž existence ho děsí, protože znamená, že jednoho dne stanu přímo v linii palby. Jinými slovy přesně tam, kde chci být. O chvíli později namítne: „Vím, že teď nenavrhuješ, abychom ho jen tak chladnokrevně zabi-“

„Oko za oko.“ Pokrčím rameny. „Naši rodiče kvůli němu uhořeli. Nemyslíš, že to volá po násilné odvetě? Sám jsi přece Delphine říkal, že máš po krk neustálého tlachání. Slety jsou k ničemu a chodí na ně jen srabi,

co si rádi postěžují, zatímco jim tetička dolívá kafe. Vzhledem k naprosto nulovým výsledkům by to stejně tak dobře mohl být čtenářský klub.“

Zajdu ještě o krok dál a vysvětlím jim svůj jednoduchý plán: „Kdybychom vyvařili koncentrát z dostatečného množství tabáku a natřeli jim kliku od dveří Romanova auta, vsákl by se mu do kůže a za chvíli by natáhl brka. V pitevní zprávě by stálo, že zaklepal bačkorami kvůli infarktu. Pokud dostaneme vhodnou příležitost, nikdo si to s námi nespojí.“

I když les halí Tobiáš do stínu, oheň hoří dost silně na to, abych si všiml, že zbledl jako stěna. Jakmile promluví, v hlase mu zazní obavy a varování. „On ale nekouří, takže ten tvůj stupidní plán stejně nevyjde. Navíc taková nejsme,“ ucedí. „A ani nebudeme, Dome. Máma s tátou by to nechtěli. Existuje lepší a diplomatictější způsob, jak to s Romanem vyřídit. Navíc miň milosrdný než smrt.“ Rozhodně zakroučí hlavou. „Ne, změníme věci k lepšímu. Jakmile Romana srazíme na kolena, přijde sto jemu podobných, kteří budou chtít zaujmout jeho místo. Budou využívat lidi jako naše rodiče, a jakmile jim začnou být nepohodlní, zbaví se jich.“ Významně se na nás podívá. „Co uděláme s nimi?“

„To už není náš problém,“ řekne Sean, který se právě ve fotbalovém dresu pohupuje na kempingovém lehátku. V ruce drží pivo a pořád je nabuzený z motivační řeči.

„V tom případě bychom z toho náš problém udělat měli,“ prohlásí Tobiáš. „Přesně o to přece jde. Nejen o naši rodinu nebo tohle město. Teď už ne.“

Strčí ruce do kapes, otočí se a upře pohled na nově vztýčenou hrubou konstrukci Romanova domu. Leží jen na vzdálenost fotbalového hřiště od místa, kde sedíme. Pak ještě zamysleně dodá: „Provedeme to způsobem, kterým je uctíme.“

Sean otevře další pivo a taky přidá svoji trošku do mlýna. „Přijde mi to moc ambiciózní. Teda, kámo, chci říct... podívej, kam jsme se zatím dostali – naprosto nikam.“

„Právě o to jde.“ Sarkasmus v mém hlase přiměje Seana, aby se na mě podíval. Pořád ještě žije ve dvou světech – v tom skutečném a v tom, který si Tobiáš vysnil a který mu máme pomoci uskutečnit. Vím naprosto jistě, že nás Tobiáš nebude brát vážně, dokud mu neukážeme, čeho jsme

schopní. Sean ale moje varování ignoruje a pořád věří, že se na něj můžeme spolehnout. Ani netuší, jak moc se plete.

„Chceš skončit jako další kuchař v tátově restauraci?“ připomenu mu. „Co myslíš, že se stane, až banka bude chtít vrátit půjčku?“

Seanovi se zalesknou oči, ale zůstane zticha a jen začne z lahve sloupávat etiketu. Obrátím se k Tylerovi, jehož situace není o moc lepší. „A co ty? Chceš si hrát na vojáka?“

Tyler mě zprahl pohledem. Osud jeho otce je jeho nejhorší noční můrou.

Pravdou je, že ani jeden z nás se nechce vydat ve šlépějích rodičů a opakovat jejich osud. S Tobiášem jsme si toho už sice vytrpěli hodně, ale naše bratry taky nepotkalo moc štěstí. Tyler toho musel snést asi nejvíc. Jeho otec opustil půdu Spojených států, ale vrátil se jako naprosto jiný člověk. Sean je neustále svědkem toho, jakou daň si na jeho rodičích vybírá snaha udržet restauraci v chodu a hlavy všech jejich členů nad vodou.

Tobiáš si mezi námi vybudoval vedoucí pozici hlavně proto, že mají strach z toho, že se historie bude opakovat. Důvodů k tomu, abychom ho poslouchali, nám ale zavalil víc. Byl prvním, kdo se zbavil maloměstské mentality a vypadl odsud. Kdykoli se sem vrátil, bylo poznat, jak moc se mezitím změnil. I proto ve všech pořád vzbuzuje zvědavost. Já už tu svoji ale ukojil. Stačilo trochu víc zaštourat do toho, proč jeho uvolněnější chování pomalu, ale jistě mizí.

Proto jsem plně rozhodnutý vykašlat se na jakékoli pitomé pubertácké upejpání a pochlapit se co nejdřív. Ne že bych měl na výběr nebo si té změny bratr vůbec všiml.

„Přesně proto jsme tady,“ prohlásí Tobiáš. „Abychom si vyjasnili priority.“

„Moje priority jsou naprosto jasné.“ Sean zvedne ruce a začne počítat na prstech, aby nás oba vytočil. „Kundička, kundička, kundička, kundička a...“ zastaví se u palce, „jo, to poslední bude asi taky kundička.“

I přes to, jak mě tím štve, se zasměju. Tobiášovi se v očích objeví varovný výraz. „To je druhý důvod, proč jsem vás sem svolal. Chceš mít holku? Posluš si, ale jakmile jí po šoustu začneš vykládat, co děláme, v tomhle klubu končíš. Do toho, co ostatní ptáci dělají, mi vůbec nic

není, ale co se týče nás, holky u tohohle ohně nemají absolutně žádné místo. Alespoň zatím. Do té doby, dokud je osobně neprověřím. A nehodlám o tom diskutovat.“

„Myslel jsem, žeš říkal, že holky jsou balzám pro duši,“ prohlásí suše Sean a znovu si tím do Tobíaše rýpne. Ustrkne pivo.

„To ano,“ ohradí se Tobíáš. „Ale nesmíš mísit příjemné s užitečným. Osobní vztahy jsou naší největší slabinou. První, kdo kvůli ženské něco posere, za to draze zaplatí.“ Opět si nás všechny jednoho po druhém prohlédne, aby se ujistil, že jsme to všichni pochopili. Nakonec dodá: „A žádné výjimky.“

Zatímco to probíráme dál, snažím se rozptýlit napětí, které mezi námi neustále cirkuluje, jak se vzájemně popichujeme. Všichni Tobíášovi zazlíváme, že byl tak dlouho pryč, a když se vrátil, začal nám všem rozkazovat. Proto teď dostává na frak víc než všichni ostatní. Jakmile se rozhovor stočí k tetiným problémům s alkoholem, taky mám problém ovládnout emoce.

„Jestli to dobře chápu,“ Tyler se napřímí a změní téma, „potřebujeme dřevěného koně, armádu rekrutů, co se do něj schovají, a příležitost nenápadně vklouznout do města.“

Tobíáš souhlasně přikývne.

„Ze mě bude mariňák třetí generace,“ prohlásí Tyler, čímž nikoho z nás nepřekvapí. „O tom nepochybuju. Stavět armádu je něco, co mi půjde.“

Další, kdo promluví, je Sean. Jeho malicherné žvásty jdou na chvilku stranou. „S Domem se postaráme o servis. Jakmile se zaběhne, vymyslím, jak nás dostat přes Romanovu bránu.“ Rozcuchá mi vlasy a já ho plácnu po ruce. Nakonec dodá: „Navíc všichni víme, že tenhle pitomec míří na Harvard, Yale nebo něco podobně intošského.“

„Takže ty budeš nejspíš kůň,“ rýpnu si do svého bratra.

„Ne, bráško,“ odpoví mi Tobíáš a pak na sebe upřeme vyzývavý pohled. Vzhledem k naší nedávné hádce je mnohem těžší ignorovat napětí, které mezi námi panuje. Hlavně kvůli tomu, že mi nechce dovolit, abych se k němu připojil ve Francii. Myslí si, že vůbec netuším, o co se v Paříži snaží. Nebo s kým se schází a jakému nebezpečí se neustále vystavuje.

„Kůň jsi ty,“ prohlásí a významně se na nás všechny podívá. „Já odtěd oficiálně neexistuju.“

Ještě chvílku probíráme strategii. Nakonec vstanu a přidám se k bratrovi, který stojí pár metrů od ohně.

„A co Helena?“ Vrhne na mě překvapený pohled.

Donedávna jsem byl jen jeho talentovaný mladší bratr, který ho dostával z úzkých a zjišťoval informace, které mu pomáhaly tam, kde to potřeboval. Myslím si, že se spokojím s drobkami, které se mi rozhodne hodit k nohám, zatímco mě bude držet hezky daleko od všeho, o co se za oceánem snaží. Už jsem se ale naučil mít svá vlastní tajemství a sám rozhodovat, kdy a jak mu je odhalím.

Moje znalosti o Cecílii jsou jako kapka v moři oproti tomu, co dalšího jsem zjistil. Dnes jsme ji s Tobíášem oba zahlédli v knihovně. Vypadala nevinně, mladě a křehce. Když si do kapsy od kalhot strčila knihu, aby Romana vytočila, v očích se jí zračila vzpurnost. Roman se rozhlédl po místnosti, jako by stěny byly zamazané lejnem, a bylo naprosto zjevné, jak moc se řídí vštípenými předsudky.

Tobíáš se na mě podívá a dá mi jasně najevo, že se o Romanových rodinných poutech absolutně odmítá bavit. Jelikož svého bratra znám, je mi jasné, že to nehodlá měnit. „Helenu z toho vynecháme.“

O necelých deset let později vedle mě stojí Tyler, tiše ztracený ve svých myšlenkách. Večírek kolem nás nepřerušeně pokračuje, ale my upíráme zrak směrem, kterým zmizel Sean s Cecílií. Vrhnu na Tylera pohled. Za pouhých pár vteřin poznám, že myslí přesně na to samé. Jeho paměť sahá stejně daleko a je stejně bystrá jako ta moje. Navíc má prvotřídní sluch, který představuje tu nejvyšší kartu, co má k dispozici. A taky ji hojně využívá. Když znovu promluví, v hlase mu zazní obavy. Ironickým tónem pronese hodně specifické varování, kterým uhodí hřebík na hlavičku: „Pozor na danajské dary.“ Přejede si rukou po bradě a podívá se na mě. „Ježíšikriste. Do Triple Falls dorazila Helena.“

Přesně v tom spočívá ta tragédie.

Helenin příběh neskončil dobře pro ni ani pro nikoho dalšího.

Poprvé od rozhovoru u táboráku mi v hlavě jasně zazní Tobiasovo varování. Jakmile jsem Cecílii poprvé pohlédl do očí, cítil jsem mezi námi nevysvětlitelný elektrický výboj – a cítím ho pořád. Víím, proč ji sem Sean přivedl, aniž by se to pokusil jakkoli odůvodnit, takže se tomuhle darovanému koni rozhodně na zuby dívat nehodlám – ani nikam jinam. Nepochybuju, že pokud v tom celém Cecílie sehraje jakoukoli roli, pro nikoho z nás to neskončí dobře.

„Co chceš dělat?“ zeptá se mě Tyler.

„Svolej všechny za dvacet minut do servisu.“

Ted' už v tom Cecílie lítá taky, bratře.

Podél nekonečných řad prodejních stánků se sunou davy místních. Většina se usmívá, aniž by měla tušení, že se tu vede válka, že se za zdejšími stromy a státními parky schází skupina mužů, která za ně bojuje, která bojuje za to, aby místní ekonomika mohla prosperovat a aby je pytláci nesrazili na kolena.

– Cecílie, *Exodus*

KAPITOLA ČTVRTÁ

Usrkávám čerstvou kávu, zatímco zataženými roletami proniká čím dál víc světla. Pokusím se soustředit unavený zrak na obrazovku rozdělenou do několika oken se záznamy z kamer – dvou snímajících Romanovu zahradu. Stačilo se nabourat do jeho bezpečnostního serveru a už se nám naskytl ničím nerušený výhled do Romanova soukromí. Za druhé okno vděčím kamerě připevněné k teréňáku naší dvorní dámy-ptačice. Ta nám dopřává dokonalý výhled na cestu vedoucí do skladu, který jsme nedávno objevili. Poslední záznam mi přehrává kamera přišroubovaná na střechu samotného skladu. Sklad vlastní cíl, který v současnosti sledujeme – Anthony Spencer. Je jedním z Romanových nepřátel, na které jsme se rozhodli zaměřit jako první. Jedním z nepřátel s vlastními impérii, které vyrabujeme, zničíme a pak je spálíme na popel.

Nejprve se zbavíme konkurence. Pak budeme jediní, kdo Romanovi naservíruje spravedlnost, a ještě ho při tom oškube. Roman samozřejmě ještě netuší, že se nejprve zaměříme na jeho nepřátele. I tak na to ale brzy přijde. Bude stačit, když pár mogulů ze sousedních výškových budov, se kterými ho rozdělovaly staré

spory, začne jeden po druhém mizet. Nepřipustíme, aby dostali jakoukoli příležitost si s ním vyřídit účty před námi.

Zanedlouho zjistí, že *někdo* pase i po *něm*.

Upřímně řečeno se nemůžu dočkat, až kolem sebe začne mlátit rukama, aby zjistil *kdo*.

Čas. Je to jen otázka času.

Tuhle taktiku jsem si na svém bratrovi vydupal za to, že odmítl můj návrh vyřídit Romana hned. Co jí sleduju? Nejdřív ho trochu vystrašíme a pak se postaráme, abychom to byli my, kdo ho přinutí zaplatit. Tobíáš se tomu sice zprvu bránil, ale jeho pomstychtivá stránka nakonec zvítězila.

Na kameře se objeví Jeremyho dodávka s nápisem Vytápění a klimatizace. Rychlostí blesku se vřítí na šterkové parkoviště a zastaví přímo vedle Tylerova auta. Jeremy vyskočí ven a okamžitě se začne rozhlížet po kameře. Nakonec ji objeví. Zapne si sluchátko a mezi každým slovem mi ukáže prostředníček. „Zkouška. Zkouška.“

„Idiote,“ řeknu. Nemůžu si pomoci a musím se usmát.

„Dobré odpoledne, princezno,“ zašvitoří a kývne bradou na kameru. „Jak se ti sedí na té tvojí vypočítávané židli?“

„Krásně mi chladí koule, kámo,“ odpovím suše. Na sedadle spolujezdce se pohne Russell a otevře dveře dodávky. „Kdybys aspoň jednou v životě udělal úkol z matematiky, možná bys teď neměl na rukou mozoly,“ dodám.

„Teď není vhodná chvíle na to, aby ses mi snažil dostat do kalhotek, Dome. Máme tu na práci něco vážného. Ale upřímně,“ otočí se a vystrčí na kameru zadek, „nezdá se ti, že mám v těch bagančatech tlustou prdel?“

Russell se zachechtá, zakroučí hlavou, prohlédne si sklad a zeptá se: „Kdo ho objevil?“

Odpoví mu Jeremy. „Tyler. Nebyl uvedený v majetku Spencerovy společnosti, ale Tyler ve starých papírech toho kretěna objevil tuhle adresu.“

Tyler už je uvnitř a ve sluchátku se mi ozve jeho hlas: „Teď už všichni víme, že se slyšíme, blbečku. Přestaň tu jen tak tlachat. Moc času nám nezbyvá.“

„Jak to vypadá u tebe?“ zeptám se Tylera a na monitoru zkontroluju čas.

„Už jsem u dveří,“ zabručí Tyler. „Je to přesně, jak jsem čekal. Má tu visací zámek bez vložky. Když odsud nic nevezmeme, nikdy se nedozví, že jsme tu byli. Až na to, že mi ten zámek dává pěkně zabrat. Minutku.“

„Moc víc než to ani nemáš,“ varuju ho.

Russell si natáhne rukavice, vytáhne z kufru dvě páčidla a jedno z nich podá Jeremymu.

Jeremy si prohlédne izolovanou budovu v největší prdeli světa hned za hranicí okresu. Původně nás ke skladu přilákala právě jeho poloha. Ta a skutečnost, že když jsme zapátrali ještě trochu víc, zjistili jsme, že Roman Spencerovi pozemek se skladem prodal, když se před pár lety zbavoval bezcenného majetku. Tehdy spolu ještě podnikali. Otázkou je, proč si ho Spencer nechal a proč je pořád označený jako osobní aktivum. Ve sluchátku se mi ozve Jeremy. Jako by mi četl myšlenky: „Co tady asi schovává?“

„Přesně to máš teď zjistit, pitomče,“ ucedím.

Jeremy se obrátí k Russellovi. „Poslední dobou je imrvére nabručený.“

Russell věnuje Jeremymu stejný pohled jako vždycky – jako experimentu z laborky, který se trochu zvrtil. Jeremyho to ale neodradí a pokračuje: „Já to chápu, Dome. Všem by nám prospěla trocha volna. Vlastně počkat,“ rozhlédne se kolem sebe, „dneska nám tu jeden pták chybí. Vsadím se, že Sean má teď plné ruce práce... s Cecílií. Tichá voda břehy mele.“

Jen to dořekne a na mém jednorázovém telefonu pípne zpráva od Seana.

S: Za pět minut jsem u Romana. Mám kód od brány.

Nepotřebuju detailní popis všeho, co tam budeš dělat.

Ten kód už navíc máme. Sežeň mi něco užitečného
a počkej na signál.

„Musím říct, že je to luxusní kočka,“ dodá Russell. Přesně v tu chvíli se na kameře u bazénu objeví Cecílie v bikinách. Na slunci vypadá naprosto dokonale. Bezchybnou tvář jí lemují dlouhé kaštanové vlasy a tělo má jako z erotického snu. Podívá se na hladinu bazénu a zdá se, že se ztratila v myšlenkách. Stačí jediný pohled a už teď vím, že mi hodně dlouho nedá spát. Jeremy se chytne toho, co řekl Russell, a přeruší mi myšlenky. „Je sice fakt, že Cecílie je zakázané ovoce, ale kdyby chtěla, nejspíš bych ji nechal, aby si se mnou dělala, co se jí zlíbí. Mohla by na mě použít... peří, olej... možná i kožený řemen.“

Jeremy se k Russellovi přitiskne a pomalu proti němu zakrouží v bocích, aby to názorně předvedl. Russell ho od sebe odstrčí. „Dej si voraz, úchyle.“

„Konec zábavy,“ vyštěknu a přinutím se odlepit oči od Cecílie. Je mi naprosto jasné, že jakmile ji Sean uvidí, už od něj nebudu moci čekat absolutně nic použitelného – navzdory tomu, co řekl včera Tylerovi. Když Sean odvezl Cecílii domů a vrátil se, Tyler už na něj čekal nahoře na schodech a přímo přede dveřmi do mojí ložnice ho pořádně seřval. Neobtěžoval jsem se do jejich hádky zasáhnout ani se jí jakýmkoli způsobem účastnit. V servisu jsem všem zasvěceným slíbil, že „všechno bude pokračovat podle plánu“. Smířil jsem se s tím, že Cecílie představuje překážku, kterou prostě budeme muset překonat. Sean se na mě sice díval dost znepokojeně, ale já jen kopnutím zavřel dveře a vrátil se zpátky do práce.

Ráno jsem Seana našel u konvice s kávou, jak zkouší teplotu vody. Marne se mě snažil přesvědčit, že nám jeho spojení

s Cecílií přinese výhody. Jasně jsem mu vysvětlil, že mě to ani trochu nezajímá. Včera večer to samé zkoušel na Tylera, pak už jsem je přestal poslouchat.

Ignoruju pomalu rostoucí vztek, který ve mně Sean probouzí, a podruhé odtrhnu oči od Cecílie. Musím si vyčistit hlavu, abych se mohl soustředit jen na ptáka, jehož osud právě držím ve svých rukou.

„Třináct minut, než ten blbeček dorazí,“ připomenu všem a prohlédnu si vchod do skladu. „Dodávko tři, kde kurva vězíš?“

Ve sluchátku se ozve Peter. „Zrovna se chystám zaparkovat, kámo. S Dennyem jsme uvízli za traktorem.“

Zkontroluju kameru připevněnou k Laylině F150 a všimnu si, jak se opírá o dveře od kufru. Je oblečená provokativně, přesně jak jsme měli v plánu. Dělá to pro případ, že bychom na poslední chvíli potřebovali rozptýlit sekuritáka, který sklad v pravidelných intervalech kontroluje.

„Jak to vypadá u tebe, ptačice?“ zeptám se Layly, která bedlivě pozoruje cestu, kterou sekuriták obvykle přijíždí.

„Všechno v pořádku,“ řekne. Snaží se do linky moc nekrafit a neplýtvá drahocenným časem – obzvláště proto, že jsme do tohohle tajemství zasvětili i jejího snoubence.

Najednou spatřím přijíždět na příjezdovou cestu třetí dodávku. Přijela z opačného směru, než kde čeká Layla. Prudce zabrzdí vedle ostatních dvou dodávek, Denny s Peterem vyskočí ven, doběhnou k zadní části auta, otevřou dveře a navléknou si rukavice.

„Mám to,“ ozve se do sluchátka Tyler, když se mu podaří otevřít dveře skladu. Za pár vteřin už všichni zmizí uvnitř.

Celou minutu neslyším nic jiného než hašteření a remcání. „Je tu šílená tma,“ prohlásí Jeremy a ve sluchátku zaslechnu zvuk toho, jak něco padá. „Měli jsme si vzít baterky.“

„Jestli jste zapomněli, idioti,“ vyštěknu na ně, „ve skladu žádné kamery nejsou. Vidím asi tolik jako krtek.“

Denny se ozve jako první. „Je tu asi dvanáct na sebe poskládaných beden a pár krabic. Jestli to tu budeme chtít vybít, budeme potřebovat vozíky.“

Pak zaslechnu Jeremyho hlas. „Jednu z nich otevři, kámo. Ať vidíme, co v nich je. Nestojíme o Spencerovu starou sbírku komiksů.“

„Nebude mít sekuritáka, aby mu každých čtyřicet minut kontroloval sbírku komiksů, *blbečku*,“ vyštěkne Tyler. „Vypačte pár těch vrchních... opatrně.“

„Dvanáct minut,“ varuju je.

„Potřebujeme další páčidla,“ řekne Tyler. „Russelle, mám je v kufru dodávky.“

„Jdu pro ně.“ Russell mi vyběhne do zorného pole, vezme do ruky černou tašku a zmizí zpátky ve skladu. Ve sluchátku se mi ozve Jeremy.

„Otevřel jsem tu první... co to kurva je? Tylerc, pojď sem.“

„Jedenáct minut. Co se děje, Tylerc?“

Jediné, co slyším, je další šoupání nohou a zvuk otvíraných beden. Na Romanově kameře se vedle bazénu objeví Sean, zatímco Cecílie vystrčí hlavu nad hladinu poté, co uplavala pár délek. Ve sluchátku se mi ozve Denny a rozptýlí mě od nich. „Tady je další... kurva, ty přece nemůžou být skutečné.“

Jakmile promluví Tyler, celý ztuhnu. „Ježíšikriste. Tyhle jsou armádní jakosti a rozhodně nejsou na hraní.“

Russell zní stejně otřeseně: „Víš jistě, že ten sklad patří Spencerovi?“

Dojde mi trpělivost. „Osm minut,“ vyštěknu. „Co jste tam našli?“

Ve sluchátku zazní Tylerův hlas. Je v něm poznat stěží potlačený vztek. „Je tu šest beden M devítek a M šestnáctek, kámo. Včetně neprůstřelných vest a dost munice na rozstřílení asi deseti bloků. To je výbava, na kterou by si bez správných konexí nesáhl šéf *jakékoli* přepravní společnosti.“

Tyler vyjde ven před sklad a podívá se do kamery, abych pochopil vážnost situace. „A konexemi myslím ty, *jaké mám já*. Od něčeho takového bych dal ruce pryč. Jestli opravdu patří Spencerovi, poslal to, když to tu nechal hlídat obyčejným poldou. Ten, komu ty věci patří, to rozhodně nenechá být, až zjistí, že mu chybí. Co navrhuješ?“

Rychle se nad tím zamyslím a připravím se na dlouhou šichtu před monitorem. Otevřu si druhou obrazovku a začnu vytukávat do klávesnice. „Seberte odtamtud většinu zbraní a pošli mi všechno, co o nich víš. Zkusím zjistit, kdo je chce koupit a kdo je prodává.“

Tyler vyskočí do zadní části dodávky a začne z ní vykládat obsah šesti velkých černých brašen. Pak se otočí a vyštěkne směrem do skladu: „Pojďte mi kurva pomoci!“

„Pět minut,“ vykřiknu a přihlásím se na druhou obrazovku. Před kamerou se objeví Jeremy, Russell, Peter a Denny a přidají se k Tylerovi, který jim začne podávat prázdné brašny a horečnatě rozdávat příkazy. „Berte jenom zbraně. Nechte tam bedny, které jsme neotevřeli, a prohodte je s těmi vespod, aby vypadaly nedotčeně. Ani z jedné nesmí být zřejmé, že na ni někdo sáhl. Já to pak zkontroluju. BĚŽTE!“

Jeremy s Dennym se na kameře objeví jako první. V rukou nesou nacpané tašky, které naloží do svých dodávek. Tyler s Russellem a Peterem naloží další.

Kliknu na výhled na hlavní ulici a necelý kilometr od skladu si všimnu bezpečnostního auta. Musím Laylu varovat. „Blíží se k nám společnost, ptačice. Buď připravená.“

Layla mi rychle odpoví, zaklapne dveře od kufru a posadí se za volant.

„Už nám nezbyvá čas,“ vykřiknu úsečně. Tyler zavře dveře skladu a zamkne je zevnitř, aby vše vypadalo přesně tak, jako když přijel. Za pár vteřin se objeví na kameře a naskočí zpátky do dodávky. Všechna tři vozidla nastartují, seřadí se za sebe

a plnou rychlostí vyrazí k bráně – bráně, které trvá patnáct vteřin se otevřít a zase zavřít. Vteřin, které už možná nemáme.

„Ptačice,“ řeknu, jakmile se sekuritácké auto přiblíží na vzdálenost čtyř set metrů. „Kdybys odtamtud pomalu vycouvala a zablokovala mu cestu, abychom měli pár vteřin navíc, moc bys nám tím bodla.“

„Provedu,“ odpoví a já začnu rozdávat příkazy ostatním. „Jakmile vyjedete z brány, šlápněte na to. Chci, abyste před tím hlídačem měli aspoň kilometrový náskok... Laylo, *ted*!“

Ozve se hlasité zahoukání, kterým se sekuriták pokusí Laylu vytroubit. Layla mu přehradí cestu a se silným jižanským přízvukem se pustí do role. „Moc se omlouvám. Takhle velký teréňák řídím poprvé!“

„Klid se mi sakra z cesty, ženská!“

Jakmile se brána dostatečně otevře, všechny tři dodávky vystřelí z parkoviště a pokračují v cestě opačným směrem.

„Dobrá práce, ptačice,“ řeknu a sleduju, jak se brána pomalu zavírá. Cítím, jak mi buší srdce a v žilách koluje adrenalin.

„Pro svoje kluky udělám cokoli,“ odpoví Layla.

„Jestli to myslíš vážně,“ ozve se ve sluchátku Jeremy, jako by mu něco nabídla. O chvíli později už všichni zaslechneme bolestné vyjeknutí. „Au, ježíšikriste, Denny, vždyť řídím! Nechápu, proč tak žárlíš!“

Jeremy dál mučí Dennyho a já se zatajeným dechem zatnu ruce v pěst. „Jen jsem ji chtěl poprosit o menší službičku... o nový sestřih! Kurva! Laylo, víš doufám, že si bereš neandrtálce?“

Layla se zasměje. „Už se nemůžu dočkat. Uvidíme se doma, zlato,“ řekne Dennyemu a odhlásí se.

O několik vteřin později se na kameře objeví sekuritácké auto a vyčká, než se stará brána otevře. Pak pomalu vjede na parkoviště.

„Jsme v suchu,“ oznámím všem linkám.

„Kurva, to bylo hodně těsné,“ zasípe Tyler.

Ve sluchátkách se ozve Jeremy a zahltlí nás dalšími kravinami. „Přisahám bohu, že mám pocit, jako by se mi trochu scvrkly koule... nebo možná vyrostly. Co kdybys mi je zkontroloval, Denny?“

„Jeremy,“ zabručí Denny naprosto vážným tónem, „jestli na mě *cokoli* vytáhneš, neručím za sebe.“

S úsměvem zakroutím hlavou, ale pak vážným hlasem rozdám pár rozkazů: „Jedte k areálu a tam je hluboko zakopejte.“

„Provedeme.“

S úlevou svěším ramena a vyndám z ucha sluchátko. Na jedné z obrazovek se mi objeví naprogramované oznámení. Zavřu ho a přečtu si zprávu, kterou mi Tyler napsal o zbraních, které jsme právě sebrali. Doufám, že jsem se rozhodl správně a připravím se na další hodiny před monitorem, abych zjistil, co Spencer chystá. Jsem rád, že je ode mě Tyler hodně daleko. Jsem si jistý, že mu teď dochází pravý rozsah toho, co jsme objevili, a skutečnost, že v tom může jet nějaký zkorumpovaný voják. Je to jeho Achillova pata a já se tiše modlím za ty, kdo mu teď zkříží cestu.

Zabloudím pohledem zpátky ke kameře u Romanova bazénu, ze které mám dokonalý výhled na vodu i velkou část zahrady. Všimnu si, že na mělkém konci bazénu stojí Sean se zapálenou cigaretou v ruce. Cecílie v bezpečné vzdálenosti šlape vodu a postavení jejího těla mi napovídá, že mu ani trochu nevěří. Zatímco o něčem mluví, podezíravě si ho prohlíží. Jelikož Roman neaktualizoval bezpečnostní kamery od chvíle, co dům postavil, nic neslyším.

Sean ji svým pověstným šarmem přiláká blíž a schválně zvedne bradu, aby mi dal najevo, že ví, že je pozoruju. Příkážu červenému světlu na kameře, aby dvakrát zablikalo, ale nejsem si jistý, jestli si toho všimne. Vezmu do ruky jednorázový telefon a napíšu ptákovi, který čeká opodál, aby Seana vyzvedl. Je mi jasné, že se musím začít soustředit na něco jiného. Pozoruju je ještě dalších pár vteřin a jen si potvrdím to, co už jsem tušil.

Sean dělá cokoli jiného než to, aby z ní doloval něco pro dobro klubu. Mnohem víc ho zajímají detaily, ze kterých bude moct těžit sám.

I když – fakta jsou fakta. Díky Seanovi jsem teď o krok blíže možnosti dostat se do domu.

Často jsem přemýšlel nad tím, jestli ho Roman nepostavil jako předražený sejf. Možná mezi jeho zdmi ukryl tajemství, což je taky důvodem toho, proč se od něj drží dál.

To nám ale prozradí až čas.

Jakmile naši ptáci dorazí domů, Sean se odlepí od bazénu. Cecílie sleduje, jak odchází, a dívá se za ním ještě dlouho poté, co jí zmizí z dohledu. Přesně tehdy mě to napadne.

Způsob, jak by to všechno mohlo vyjít.

KAPITOLA PÁTÁ

Jsem vyčerpaný z razie ve skladu, dlouhého pátrání po tom, co jsme tam objevili, a pak ještě dlouhé směny v servisu. Na kretěna před sebou nemám ani trochu náladu. Testuje, kam až u mě může zajít. A to tím, že sem pozval holku, která v současnosti nehybně leží na gauči za jeho zády. „Domů ji zavezu já, tak si koukej vymyslet nějakou výmluvu,“ ucedím. „Potřebuju se porozhlédnout po Romanově domě.“

„Udělám to sám.“

„Před pár hodinami jsi s ní byl u bazénu a nevydolovals z ní ani *hovno*. Zkoušíš to poslední dva dny a oba z nich ses rozhodl mi ji postavit přímo do cesty.“

„Přisáhám, že se tě nesnažím vytočit,“ ohradí se.

„V tom případě se ti to nedaří. Přisáhám bohu, Seane, že jestli ti teď jde jen o to, abys měl do čeho strčit péro –“

„Nejde,“ odsekne mi a našťavaně zakrouť hlavou. „O tom to není.“ Ohlédne se přes rameno, kde pořád leží Cecílie. Když jsme se spolu bavili ve vstupní hale, párkrát si potáhla z mého brka a teď se ocitla komatózním stavu.

„Jenom...“ otočí se zpátky ke mně. „Od začátku nevěří *ničemu*, co jí říkám. Jasně, je mladá, ale *vůbec* není hloupá. Zatím jsem